

SYNTIEN ANTEEKSIANTO JA KUOLEMA

Pekka Ervastin esitelmä 9.11.1930

Ekklesian, valittujen seurakunnan eli Kristuksen kirkon tehtäviin kuului myös, niinkuin edellisestä muistamme, synnin ja kuoleman voittaminen. Meidän olisi nyt puhuttava siis ensin synnin voittamisesta kirkon tehtävänä, synnin vastustamisesta, syntiä vastaan taistelemisesta. Kuten jo ennen huomautimme, meidän ei pidä antaa käsitteelle „taistella“ väkivaltaista sivumaakua, se on taistelua, joka on voittamista. Ja niinkuin tiedämme, onkin tätä synnin voittamista tavallaan harrastettu kristillisissä kirkoissa, jos ei protestanttisissa, niin ainakin katolisissa, etenkin roomalaiskatolisissa. Siinähan viitataan nimenomaan Jeesuksen sanoihin: „Kelle te annatte synnit anteeksi, niille ne on anteeksi annettu.“ Ja uskotaan, että katolisen kirkon papeilla on sekä oikeus että kyky antaa synnit anteeksi. Ja koko tämä syntien anteeksisaaminen ja -antaminen on tullut, voisimme sanoa, mitä tärkeimmäksi dogmiksi, uskonkappaleeksi kristikunnassa, niin että ei missään uskonossa eikä kulttuurissa ennen tätä kristillistä kulttuuria ole puhuttu niin paljon synnistä ja niin elävästi teroitettu sitä, että ihminen on niin syntinen olento. On nimenomaan sanottu, että ihminen on synnissä sinnyt ja syntynyt ja siis auttamattomasti syntinen. Jos ei Jumala kirkon avulla anna syntejä anteeksi, niin ihminen on auttamattomasti kadotettu olento.

Tämä on tullut sängen pimeäksi ja mustaksi käsitteeksi kristikunnassa, tämä syntien hirmuisuus, joka joka ihmisessä painaa. Sentähden on luonnollista, että kun me nyt yleensä pohdimme kirkon tehtäviä ja sitä, mitä kirkon todellisuudessa pitäisi olla, että me myöskin tutkimme tätä kysymystä synnistä.

Mikä on synti? Ainakin minun lapsuudessani ja nuoruudessani opetettiin koulussa kristillisessä dogmatiikassa eli uskonopissa, että ihminen ensin luotiin synnittömäksi, Jumalan kuva asui

ihmisessä ja ihminen asui paradiisissa ja ihminen oli vapaa. Ihminen saattoi vapaasti valita, tahtoiko hän nousta Jumalaa vastaan tai totella Jumalaa. Ja helppo olisi ollut ihmisen totella Jumalaa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Ihminen tarvitsi kasvatusta, ennenkuin hän voi täyttää Jumalan tahtoa, sentähden hän joutui kiusausten alaiseksi näkymättömästä maailmasta päin. Paha henki ilmestyi käärmeen muodossa, sillä eläin oli ihmisille niin läheinen, ja tämä käärme herätti ihmisessä epäilystä Jumalaa vastaan: „ei suinkaan Jumala ole niin ja niin tarkoittanut: jos te syötte tästä puusta, silloin te tulette tietämään, eikä se voi olla Jumalaa vastaan, ei Hän ole tarkoittanut, että sokeasti tottelette Häntä.“ Ja niin ihminen lankesi, hän ei pitänyt kiinni Jumalan tahdosta, vaan lankesi. Ja mikä on ollut lankeemuksen seuraus? Viitataan Paavalin sanoihin: „yhden ihmisen kautta tuli synty maailmaan“ – ja sanotaan siis, että koko ihmiskunta on yhden ihmisen kautta turmeltunut ja auttamattomasti kadotettu. Ja se on perisynti. Vielä saimme kuulla koulun penkillä, että tämän syntiinlankeemuksen seurauksena oli, että ihmiskunta ajettiin ulos paradiisista, ja mies on työn kirouksen alainen, hänen täytyy tehdä työtä otsanhiessä, ja nainen on saanut osakseen kärsimyksen ja miehestä riippuvaisuuden.

Näin opetettiin meille protestanttisessa koulussa. Nykyajan ihmisistä tuntuu hirmuisen vanhanaikaiselta ja pimeältä tuo melkein pirullinen eroitus miehen ja naisen välillä: Miehelle ei ole annettu mitään muuta kärsimystä, kuin mikä johtuu hänen työstään. Vaimon täytyy häntä totella ja kärsiä koko hänen ilkeyttään ja hermostuneisuuttaan. Se on sillä tavalla määrätty. Nykyajan ihmisten mielestä tämä itse tuomitsee itsensä. Mutta meidän ei tarvitse siitä pitää kiinni, vaan pidämme kiinni siitä, että protestanttisen kirkon mielestä ihminen on syntinen olento syntiinlankeemuksen kautta. Roomalaiskatolinen kirkko taas opettaa, että on olemassa seitsemän kuolemansyntiä. Ja mitkä ovat nämä seitsemän kuolemansyntiä? Ne ovat: ylpeys, ahneus, epäsiiveys, kateus, ylensyöminen ja -juominen, vihastuminen ja

laiskuus. Niinkuin tiedämme, niin katolinen kirkko lisää erään seikan, jota meidän lutherilainen kirkkomme ei painosta; se sanoo nimenomaan: ei riitä se, että ihminen koettaa taistella syntiä vastaan ja voittaa itsessään synnin, vaan hänen täytyy myös pyrkiä hyveeseen, täydellisyyteen. Hänen täytyy hankkia itselleen hyveitä syntien tilalle, siis hänen omat hyvät työnsä ovat tärkeät. – Katolinen kirkko on näin pysynyt enemmän alkuperäisen tiedon kannalla, sillä kun protestanttisessa kirkossa on selitetty: hyvillä töillä ei ole arvoa – niin on otettu maa pois ihmisen jalkojen alta, hänelle ei jäänyt muuta, kuin negatiivinen taistelu omaa pahuuttaan vastaan. Ja kun se tuntuu toivottomalta niin koko elämäkäsitys tulee synkäksi. Joskin katolisessa kirkossa puhutaan, että ihmisen täytyy taistella syntejään vastaan ja voittaa ne, niin samalla on annettu arvoa ihmisen siveellisille pyrkimyksille: tee jotain hyvää elämässä, Jumala pitää siitä, kun yrität jotain elämässä. Ei ole aivan yhdentekevää, mitä elämässä teet ja toimit, päinvastoin tee ja suorita jotain hyvää.

Sentähden meidän täytyy sanoa, että katolisessa kirkossa me luultavasti olemme nähneet kristillisen historian aikana jalompia ja ihanampia kristillisiä luonteita kuin protestanttisessa kirkossa. Ovathan protestanttiset kirkot hyvin nuoria emäkirkkoon verrattuna, ne eivät ole jaksaneet synnyttää oikein suuria, merkillisen pyhiä olentoja vielä, niinkuin on katolisessa kirkossa ollut. Ja se paljon riippuu siitä, että protestanttinen kirkko on kieltänyt positiivisen pyrkimyksen merkityksen. Ei ole ihme, että katoliset sanovat keskenään: koko tämä protestanttinen homma oli sitä, etteivät Luther ja muut hyväksyneet sitä, että monet asiat olivat kuolemansyntejä, vaan sanoivat, ettei kuolemansyntiä ollut se, että ihminen söi ja joi ja oli iloinen, eikä se, että ihminen elää avioliitossa ja sillä tavalla hoitaa sukupuolielämänsä. Sentähden he jättivät katolisen kirkon, sillä he tahtoivat virallisesti saada tunnustetuksi, etteivät ne synnit, mitä he pitivät suuressa arvossa omassa elämässään, olleet kuolemansyntejä.

Näin katolilaiset sanovat, ja vaikka se on vähän ilkeämielinen huomautus heidän puoleltaan, niin ehkä siihen on syytäkin. Ei tämä merkitse, ettei katolisessa papistossa olisi ollut kuolemansyntejä paljon enemmän kuin protestanttisessa papistossa. Joskin katolinen papisto yritti olla [???], niin se toiselta puolen lankesi kaikkiin kuolemansynteihin suuremmalla alttiudella ja helppoudella kuin protestanttinen papisto. Luther ja muut, jotka menivät pois katolisesta kirkosta, nousivat kapinaan sitä vastaan, että katolinen kirkko paavista lähtien oli kuin suuri Sodoma ja Gomorra. Sentähden me historiallisesti hyvin ymmärrämme Lutherin uskonpuhdistuksen ja muut uskonpuhdistukset niihin aikoihin, mutta me emme voi olla taas tunnustamatta sitä, että kun tuo uskonpuhdistus tapahtui, niin monen uskonkappaleen suhteen kävi niin, että lapsi heitettiin ulos kylpyveden kanssa. Niinkuin tapahtui tuonkin opin suhteen, että ihmisen omilla siveellisillä pyrkimyksillä on arvoa. Se, että protestanttinen kirkko kielsi sen, oli sen puolelta hirmuinen erehdys.

Nyt jos me muistelemme, millä tavalla katolisessa kirkossa yleensä ymmärrettiin tuo syntien anteeksiantaminen ja -saaminen, niin me tiedämme, että se tapahtui ja tapahtuu useimmiten yksinomaan sillä tavalla synninpäästössä, että pappi kuuntelee uskovaisen rippiä, ja sitten hän antaa synnit anteeksi määräten ehkä jotakin pieniä rukoustehtäviä tai maksuja suoritettaviksi. Tuohan on vienyt hirmuisiin epäkohtiin, ja me muistamme, että uskonpuhdistus tapahtui juuri sen nojalla, että syntien anteeksiantoa myytiin. Rooman paavin agentit matkustivat ympäri synninpäästöjä kaupitellen, pienet synnit maksoivat enemmän ja suuret vähemmän, ja edeltäkäsini voi myös ostaa syntejä anteeksi: minä ajattelen murhata jonkun ihmisen, ja ostan edeltäkäsini sen anteeksi. Mutta onhan protestanttisessakin kirkossa hieman tätä syntien anteeksiantamista. Kun ihminen on kuolemaisillaan, silloin hänet ripitetään, hänelle annetaan viimeinen ehtoollinen, ja pappi antaa hänelle silloin synnit anteeksi, että hän voi kuolla rauhassa. Ja onhan ehtoollissakra-

mentti jonkinlainen sovitus syntien anteeksiantamiseksi. Mutta ei protestanttisessa kirkossa niin selvästi ole harjoitettu sitä, kuin katolisessa kirkossa.

Nyt me silloin kysymme: ovatko nämä kaikki hassutuksia, vai onko niissä jotain takana? Onko Jeesus tarkoittanut jotain todellista, kun Hän sanoi: „mitä te sidotte täällä, se on sidottu taivaassa.“ Ja kuinka oli ensimmäisessä ekklesiassa, annettiinkö siellä synnit anteeksi, ja mitä se kaikki oli. Tämähän on erinomaisten tärkeää, se joko antaa tukea kirkolle tai se selittää, mitä siinä on takana, vai onko se tuulesta temmattu. Ja kun koetamme asettua ensimmäisen ekklesian kannalle ja koetamme ymmärtää, mitä Jeesus itse tarkoitti, niin meille paljastuu jokin aivan luonnollinen ja samalla hämmästyttävä asia. Meidän ei tarvitse syventyä kysymykseen synnistä ja sen alkuperästä. Mehän muistamme, että ihminen on kehittyvä olento, me olemme ennen olleet eläinkunnassa ja meillä on eläin siitä mukana vielä. On luonnollista, että ihminen on itseks, sillä hänen tajuntansa on rajoittunut muotoon, joka ei elä ilman muuta, mutta joka haluaa olla olemassa ja pakoittaa hänen olemaan itseks. Tämä kuuluu eläimelliseen elämään itseensä. Meidän täytyy nyt vaan kiinnittää huomiomme siihen, että me olemme ihmisiä, ei eläimiä enää. Ja se merkitsee, että me todella olemme kutsutut nousemaan eläimellisyyden ja itsekkyyden yläpuolelle. Me nimitämme sitä täällä kristikunnassa synniksi, meidän itsekkyytemme ja eläimelliset himomme muodostavat syntisyyden. Me teemme syntiä kun annamme valtaa eläimellisille haluille, ja että me ihmisinä olemme kutsutut voittamaan sen, sitä eivät kaikki ihmiset tajua vielä. Ja se on verrattain pitkä taival.

Mutta nyt, kun me emme asu yksin maailmassa, vaan kun meitä on täällä tuhansia ja miljoonia ihmisiä yhdessä, niin meidän itsekkyytemme ja eläimellisyytemme ei vie ainoastaan jonkinlaiseen syntiin itse elämää, Jumalaa vastaan, ei siihen, että olen tehnyt jotain väärin, meidän pahuutemme ei ole ainoastaan siinä, vaan sentähden, että meitä on monta yhdessä, meidän

itsekkyytemme ja elämellisytemme vie meidät ristiriitoihin toisten kanssa. Minä suutun kauheasti, puhun rumia sanoja toiselle ihmiselle ja annan häntä korvalle tai tapan hänet. Tai tämmöisissä yhteiskunnissa, jommoisia meillä on viidennen juurirodun aikana ja joissa meillä on jonkinlainen järjestys, määrätty omistusoikeus, minä itsekkyydessäni menen ja varastan toiselta. Tämähän ei ole vääryyttä Jumalan, elämän edessä, vaan se on vienyt meidät pahoihin tekoihin toisten suhteen, me olemme keskenämme pahoja ja itsekkäitä. Jos olisimme ihmisiä, niin kaikki olisivat erinomaisen veljellisiä ja auttavaisia toisilleen, vaikka olisi tuhat ihmistä yhdessä, mutta kun meissä on itsekkyyttä ja elämellisyttä, niin me joudumme ristiriitoihin, ja siitä syntyy äärettömästi onnettomuutta maailmaan.

Nyt meidän on välttämättä tehtävä ero synnin ja synnin välillä. Synnissä on kaksi puolta: toinen puoli on se, että teemme pahaa toisille, toinen on se, että me teemme, ollessamme pahoja ja itsekkäitä, pahaa omaa olemustamme kohtaan, elämää, Jumalaa kohtaan. Koska me olemme ihmisiä, pitäisi meidän olla itsemme herroja, ja kun me emme ole sitä, rikomme ihmisyyden lakia vastaan. Ja se on meidän velkataakamme elämän, Jumalan edessä. Tätä kahta lajia on meidän syntisytemme.

Mikä on siis Jeesuksen oppi ja kuinka ensimmäinen ekklesia yritti sovittaa nämä asiat, poistaa synnit maailmasta ja antaa synnit anteeksi? Muistakaamme silloin, että Jeesus nimenomaan opetti: „antakaa toisillenne synnit anteeksi.“ Me annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet, niin Jeesus opetti meitä mietiskelemään ja rukoilemaan, sillä minkäänlaisesta muusta anteeksiannosta ei voi olla kysymystä. Ei Isä voi antaa meille anteeksi, ensin meidän täytyy antaa toisillemme anteeksi, meidän on ensin toistemme kanssa sovittava.

Nyt tuo sana „antaa synnit anteeksi“ on kreikankielellä *afjemi*, ja se merkitsee: ajaa pois. Antaa anteeksi, se on kuvannollinen merkitys, joka on antanut aiheita moniin väärinkäsityksiin. Kuinka siis Jeesuksen mukaan synnit ajetaan pois? Sillä tavalla,

että tunnustamme ja pyydämme anteeksi siltä, jota vastaan olemme rikkoneet, ja hän ajaa synnit pois. Se on hyvin yksinkertainen, mutta samalla monen mielestä nolo tapa. „Minä menisin ja pyytäisin anteeksi, ja kuka ties toinen ei antaisikaan. Minä nöyrtyisin, mutta hänen sydämensä on kova, eikä hän antaisi anteeksi.“ Mutta tällaisia ajatuksia ei saa tulla mieleen. Kun Jeesus näin puhuu, Hän puhuu opetuslapsille, niille, jotka tahtovat seurata Häntä: Teidän elämänlakinne on: teidän täytyy pyytää anteeksi, tunnustaa ja pyytää anteeksi, silloin te saatte anteeksi. Ja muistakaamme, kuinka ankaraa oli Jeesuksen ja Johannes Kastajan aikana. Joku virkamies tuli ja kuunteli Johannes Kastajan puhetta, ja hänen sydämessään tapahtui parannus: „minähän olen pettänyt leskiä ja ottanut tullissa liian paljon maksuja.“ Sillä tavalla tapahtui Johannes Kastajan saarnatessa, ihmiset joutuivat katumukseen ja he menivät ja antoivat heti pois, mitä olivat ryöstäneet ja kiskoneet. Se oli siis aivan todellinen asia. Syntien anteeksi saaminen riippui siitä, että pyysi synnit anteeksi, ja millä tavalla voi pyytää synnit anteeksi, muuta kuin koettamalla sovittaa ne. Ja anteeksipyytäminen ei saa olla tyhjää sanahelinää, vaan siinä täytyy olla tekoja mukana. Sentähden Jeesuksen seuraajien kesken poistetaan synnit elämästä sillä tavalla, että ne tunnustetaan ja pyydetään anteeksi ja saadaan anteeksi. Ja silloin tulee vaikeaksi tehdä uudestaan samaa syntiä. Jos sen on tunnustanut ja saanut anteeksi, niin se synti on kadottanut makunsa, sillä ei ole viehätystä enää. Sentähden oli äärettömän käytännöllinen asia tuo neuvo: „ennenkuin olette pyytäneet riitaveljeltänne anteeksi, ette voi astua Jumalan eteen ja lyödä rintoihinne. Sopikaa ensin riitaveljenne kanssa, se on se uhri, jota Jumala pyytää, sen lahjan Jumala pyytää sinun laskemaan alttarille. Kun se on tapahtunut ja elätte keskenänne täydellisessä sovussa, sitten voi syntyä suhteita näkymättömään maailmaan päin. „Kuinka se voisi rakastaa Jumalaa, jota hän ei näe, joka ei rakasta veljeään, jonka hän näkee?“ sanoo apostoli Jakob.

Kun ajattelemme kristikunnan tilaa, ymmärrämme, kuinka vähän tätä asiaa on ymmärretty. Tietysti mitään kristikuntaa ei ole, on vain pakanamaailma ja sitten ne harvat valitut, jotka muodostavat ekklesian, ja ekklesiaa ei ole nykyään olemassa. Sentähden meillä ei ole mitään tietoa Mestarin seuraamisesta, siitä, millä tavalla kristittyjen tulisi yhdessä elää. Luonnollisesti meillä ei ole mitään tietoa niistä asioista. Mutta Jeesus sanoo: kun te tällä tavalla annatte synnit anteeksi toisillenne, niin ne synnit on ajettu pois, ja se merkitsee, ettei niistä tule karmaa. Kaikki tekomme ovat omiansa synnyttämään seurauksia: jos niitä ei ole tyhjennetty tässä elämässä, niin ne odottavat ensi elämän kynnyksellä, ne odottavat meitä vanhana karmana. Sentähden Jeesus sanoo: Te pääsette karmasta, jota myös Vanhassa Testamentissa nimitetään Jumalan vihaksi, te pääsette kärsimyksen välttämättömyydestä, jos pyydätte ja annatte anteeksi.

Se on aivan yksinkertainen asia. Jos olen kymmenen markkaa velkaa, niin olen sen velkaa, kunnes maksan sen. Ja jos minulla ei ole maksaa sitä, niin on ainoa keino se, että menen velkojani luo ja sanon: „Minulla ei ole nyt sitä maksaa, anna se toistaiseksi minulle anteeksi.“ Silloin hän sanoo: „Kun olet niin avomielinen, pidä se, ei tarvitse sitä maksaa.“ Mutta tietysti se ihminen, joka on velkaa, tahtoo velkansa maksaa, jos ei tässä elämässä ole tilaisuutta, niin toisessa sitten. Silloin hän tuntee sisässään, että hänen täytyy auttaa jotain ihmistä. Ei ole sanottu, että se on sama ihminen, eikä se ole välttämätöntäkään. Silloin se on vanhan velan maksamista, vaikka se tulee toiselle ihmiselle. Karma vaikeassa merkityksessä, joka on kärsimystä, on vältettävissä, kun tässä elämässä muutumme, kadumme, pyydämme anteeksi ja saamme anteeksi. Se häipyy mitättömyyteen ja saamme anteeksi. Se häipyy mitättömyyteen, jos totuus ja rakkaus tulee meidän välillemme.

Mutta sitten on tuo toinen kysymys. Ja siinä Jeesuskin sanoo erään sanan, jota on kovasti pohdittu. „Kaikki annetaan teille anteeksi, synti Poikaakin vastaan, mutta syntiä Pyhää Henkeä

vastaan ei voida antaa anteeksi.“ Poika, on rakkaus, siis nekin synnit, jotka teemme veljesrakkautta vastaan, annetaan anteeksi. Minä olen ollut kova, tyly, ilkeä ja paha toista ihmistä kohtaan, ja hän antaa minulle anteeksi, kun pyydän sitä. Mutta on olemassa synti, jota ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa, kuolemanjälkeisessä elämässä, ja se on synti Pyhää Henkeä vastaan. On kovasti pohdittu, mitä se mahtaa olla. Ja mikä sen seurauksena on silloin? Sen seurauksena meidän teologisen käsityksemme mukaan on ijänkaikkinen kadotus. Katolinen kirkko selittää, että on kuudenlaista syntiä Pyhää Henkeä vastaan, ja protestanttinen kirkko taas omalla tavallaan. Ja ne ovat niin pelästyneet tätä syntiä ja ikuista kadotusta, etteivät ole huomanneet, kuinka tämä asia on aivan yksinkertaisesti selitettävissä.

Ensin, mitä merkitsee se, ettei jotain syntiä anneta anteeksi, siis toisin sanoen, ettei sitä voida ajaa pois, poistaa? Se merkitsee tietysti, että sillä synnillä on luonnolliset, karmalliset seurauksensa. Karmalliset seuraukset ovat välttämättömiä, niitä ei voi saada pois. Se synti siis kantaa karmaa, seurauksia, joita seurauksia me emme mitenkään saata ennakolta välttää. Mikä on se synti Pyhää Henkeä vastaan, jota ei voi ajaa pois ilman muuta, ei pyytämällä, vaan joka kantaa seurauksia? Tämä selviää meille, kun ymmärrämme tuon sanan: „Te olette Pyhän Hengen temppeli“. Me ihmiset olemme siis temppeli, ja Pyhän Hengen pitäisi asua meissä, totuuden hengen, vilpittömyyden, rehellisyyden hengen. Ja mikäli se ei asu meissä, mikäli me emme anna sijaa itsessämme Pyhälle Hengelle, mikäli me teemme syntiä sitä vastaan. Siis toisin sanoen tässä on juuri kysymys tuosta toisesta synnin lajista, siitä synnistä, joka on meidän syntisessä, huonossa, epätäydellisessä suhteessamme Jumalaan, elämään, meihin itseemme, koska Pyhä Henki on meissä, koska olemme Pyhän Hengen temppeleitä. Jos me emme ole niin metafysisillisiä, että osaamme käsittää, mikä Jumala on, niin voimme käsittää, että kaiken hyvän mittapuu täytyy olla meissä itsessämme. Jos sitä vastaan rikomme, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Jos

teemme syntiä itseämme vastaan, silloin teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Kuka voi sitä antaa anteeksi? En voi pyytää toiselta anteeksi, kun olen ollut itselleni epärehellinen. Taas, jos käytän omaa ruumistani väärin, silloin teen syntiä itseäni vastaan ja siis Pyhää Henkeä vastaan. Ja sitä ei voida antaa anteeksi, joka merkitsee, että sillä on seurauksensa ja minun täytyy kantaa ne seuraukset. Toinen ei voi puhaltaa niitä pois, vaan niinkuin minä ajattelen, tunnen, menettelen ja teen, niin minä olen ja sillä minä juuri luon tulevaisuuteni. Sitä ei voi pyyhkiä pois, ei ole sitä Jumalaa, joka voi sen pyyhkiä pois. Ei kukaan Jumala voi muuttaa minun omia pahoja taipumuksiani tai sitä, että annan valtaa niille taipumuksille, olen itsekäs ja eläimellinen ja olen tietoinen siitä. Ei mikään Jumala voi puhaltaa sitä pois. Afjemi merkitsee juuri „lähettää pois“. Ei mikään Jumala voi lähettää sitä pois, vaan minun täytyy kantaa seuraukset siitä, kunnes itse muutun. Onhan ihmisiä, joilla on jokin määrätty halu tai himo, on esim. sellaisia, jotka rakastavat juopottelua. Ne ihmiset ovat silloin tuon oman halunsa orjia, ja mikäli se halu asuu heidän omassa tajunnassaan, sitä ei voi pyyhkäistä pois, heidän täytyy itse se voittaa, ja jos eivät tee sitä, saavat kantaa seuraukset. Tietysti voimme auttaa toista ihmistä sillä, että puhumme puhtaasta, kauniista elämästä, otamme häntä kädestä ja koetamme tukea häntä hänen taistelussaan. Jos me esim. hypnotismilla suggeroimme pois sen pahan taipumuksen, niin kuka ties hänellä on siitä apua ja hän voi olla kiitollinen siitä, mutta ei hän ole silti päässyt siitä, se odottaa häntä joko tässä elämässä tai tulevassa, se on hänen ulkopuolellaan ja odottaa. Hänen täytyy itsensä se voittaa. Mikä meissä itsessämme on, se tulee meidän itsemme ajaa pois. Se on syntiä Pyhää Henkeä vastaan sitä ei voi toinen antaa anteeksi, meidän täytyy itse ajaa se pois.

Kirkon tehtävä, kun sitä ajattelemme, ekklesian, valittujen tehtävä on tässä suhteessa auttaa toisia ihmisiä, ensin auttaa opettamalla, mitä synti on ja miten ihminen voi taistella syntiä vastaan ja voittaa sen, ja toiseksi auttamalla, tukemalla ystävänä.

Jos minä olen kovasti suuren tuskan vallassa, olen tehnyt jotain ja olen hirmuisessa sieluntuskassa ja jos menen silloin ihmisen luo, joka kuuluu todelliseen ekklesiaan, joka on viisas ja ihmistuntija, nöyrä ja paljon voittanut, niin minä saan kertoa hänelle tuskani ja hänen ei tarvitse paljon puhua, ehkä hän jotain sanoo, mutta hänen läsnäolonsa vaikutta minuun rauhoittavasti, ja jos hän laskee kätensä minun päälleni tai ottaa käteni omaansa, niin tunnen, kuinka saan uutta elämänvoimaa, uutta uskoa, voimaa yrittää uutta jaloa elämää. Hän on tehnyt sen, jota opetuslapsikin pyysi sanoessaan: „auta minun uskoani.“ Jeesuskin tahtoi auttaa sitä uskoa. Sillä tavalla sekä näkymätön että näkyväinen ekklesia voi meitä auttaa. Nämä meidän viisaat ystävämme, jotka voivat meitä auttaa, eivät asu ainoastaan tässä näkyväisessä maailmassa, vaan myös näkymättömässä. Ihminen on kovassa tuskassa, synnintunnossa, katumuksessa, hän kääntyy silloin näkymättömän maailman puoleen, Jumalan puoleen, niinkuin hän sanoo. Silloin voi olla joku viisas ystävä näkymättömässä maailmassa, joka pitää häntä sylissä, laskee kätensä hänen päänsä päälle, ja hän tulee lohdutetuksi.

Sillä tavalla voivat valitut auttaa. Ja se on ollut kirkon tehtävänä, se on annettu kirkolle tehtäväksi alusta lähtien, että kaikki kirkon jäsenet, kaikki ekklesian valitut jäsenet kulkisivat enkeleinä maailmassa. Heidän tehtävänä on olla enkeleinä ihmisten kesken, totuuden sanansaattajina. He ovat siis ihmisiä ihmisten kesken. Toiset ihmiset ovat eläimellisyyden, itsekkyyden vallassa, mutta valitut, jotka kuuluvat ekklesiaan, kulkevat enkeleinä ihmisten kesken. He auttavat, nostavat, lohduttavat.

Tämä on nyt tuo suuri kysymys synnistä, joka on aiheuttanut niin paljon kärsimyksiä maailmassa. Se on äärettömän yksinkertainen kysymys, tämä kysymys synnistä, mutta tietysti se ei sitten ole käytännössä yhtä yksinkertainen. Se vaatii meiltä jotain voimaa, se vaatii meiltä uskoa, toivoa, rakkautta. Mutta, niinkuin sanotaan evankeliumissa, se, mikä ihmiselle on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista. Jumalalle on kaikki mahdollista. Se

merkitsee siis, ettei se ole mahdollista eläimelliselle, itsekkäälle ihmiselle, vaan sille Elämälle, jonka jäseniä eli poikia me olemme hengessämme, todellisuudessa. Sille elämälle on kaikki mahdollista.

Läheisesti tähän kysymykseen synnistä liittyy kysymys kuolemasta. Ja tämä kysymys kuolemasta, kuoleman voittamisesta, voisi tietysti viedä hyvinkin pitkiin selityksiin, pohtimisiin, mutta me voimme lyhyestikin siitä jotain mainita. Millä tavalla tulee eklektoin, valittujen, voittaa kuolema? Se tapahtuu kahdella tavalla, ensin sillä tavalla, että he, kuollessaan tässä nyt jo pois omasta itsekkyydestään ja tietämättömyydestään, omasta eläimellisyydestään, muodostuvat henkiolennoiksi, siksi, mitä he itse asiassa ovat. Ruumiillinen, personallinen ihminen on henkiolento ainoastaan siinä taustassa, mutta kun hän eläimellisyydestä kuolee pois ja kulkee sillä tiellä, minkä Jeesus on esittänyt, niin hän tulee henkiolennoksi, hän ei ole tavallinen itsekäs ihminen, vaikka hän on puettu aineelliseen muotoon. Ja se, että hän on henkiolento, se merkitsee, se merkitsee, että hän tulee tietoiseksi kansalaiseksi toisessa maailmassa. Niinkuin me näkyväisen ruumiin puolesta olemme tietoisia näkyväisessä maailmassa, niin hän henkensä puolesta on tietoinen hengen maailmassa. Hän on siis kuollut, vaikka hän elää ja hän on jäsenenä kuoleman maailmassa ja hän voi auttaa niitä, jotka vielä kuolevat.

Sitten on toinen kuoleman voittaminen se, että ihminen, kun hän kulkee Mestarin jäljessä ja kun hän yhä enemmän kirkastuu tässä henkiolemuksessaan, tulee siihen psyykkiseen tilaan – sanon psyykkiseksi tilaksi, kun ajattelen tätä näkyväistä maailmaa – siihen tilaan, jota nimitetään ikuiseksi elämäksi, ikuiseksi autuudeksi, nirvaanaksi, taoksi, miten eri uskonnoissa sitä on sanottu. Hän tulee siihen ikuisen elämään, jolloin koko tämä elämä elämän näyttämöllä monine ruumistuksineen on hänelle jotain ulkonaista, itsessään hän elää ikuista elämää, ja se ei ole ainoastaan sitä, että se kestää läpi kaikkien ruumistuksien, vaan

että se on aivan toisenlainen elämä, se on keskitettyä elämää, intensiivista elämää, elämää jossakin voimassa, jossakin veljeydessä, rakkaudessa, josta meillä personallisina olentoina ei ole tietoa. Ikuinen elämä on kvalitatiivisesti toisenlainen kuin ajallinen elämä. Ja silloin ihminen on alkanut voittaa kuoleman, kun hän siihen tulee. Vasta silloin hän on kuoleman lopullisesti voittanut, kun hän on kuin Kristus luonut itselleen kuolemattoman verhon. Ennen sitä hän on kuoleman voittanut sillä tavalla, että hän on astunut sille tielle, joka vie kuolemattomuuteen.